

Arrest

nr. 225 600 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. VUYLSTEKE *loco* advocaat K. BLOMME en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine afkomstig uit Baku. In juli 2009 kwam u als minderjarige, u was 15 jaar, samen met uw jongere broer R., E. (...) (O.V. X) en uw ouders R., E. (...) en R., M. (...) (O.V. X) naar België waar uw ouders asiel aanvroegen. In het kader van hun eerste aanvraag naam het CGVS in 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hun beroep hiertegen bij de RVV en de RVS werd verworpen. In 2011 vroegen uw ouders een tweede maal asiel aan. De DVZ nam nog hetzelfde jaar een

beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Ze dienden hiertegen geen beroep in.

Op 28/12/2016 diende u een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten. U verklaart geen weet te hebben van de problemen die uw ouders in Azerbeidzjan zouden gekend hebben waardoor ze hun land van herkomst dienden te ontvluchten. U alleszins kende toen u nog in Azerbeidzjan verbleef geen problemen. U verklaart dat u niet terug kan keren naar uw land van herkomst omdat u er bent opgeroepen om uw verplichte legerdienst te vervullen. Reeds toen u als 13 à 14 jarige op het militair commissariaat in Baku een medische controle diende te ondergaan om te zien of u geschikt was voor legerdienst wist u al dat u geen legerdienst wou doen. U verklaart dat uw ogen pas sinds uw verblijf in België zijn geopend. U bent tegen wapens, u wil niemand doden of in gevaar brengen, u heeft hier in België Armeense vrienden en kan niet teruggaan naar Azerbeidzjan waar ze in een conflict verkeren met Armenië om er een wapen tegen Armenen op te nemen, u bent geen racist, u bent bang tijdens een gevecht gedood te worden, en er is kans dat indien u uw legerdienst niet vervult u in de gevangenis zal belanden. U heeft ook op het internet gelezen dat er doden vallen tijdens de legerdienst, dat de generaals dan beweren dat Armeense soldaten hiervoor verantwoordelijk waren terwijl dit niet zo was maar dat de dienstplichtige gedood was door zijn medesoldaten. Voorts haalt u aan dat u in België bent opgegroeid en u zich hier voelt zoals in uw moederland, dat u Nederlands hebt geleerd en hier wil verder studeren en werken, dat u hier een andere cultuur en vrijheid hebt gezien, dat het hier beter is en dat u een kans wil krijgen om uzelf hier te bewijzen.

U bent in het bezit van de volgende documenten: uw geboorteakte, een convocatie dd. 04/12/2015 om uw legerdienst te vervullen, een brief dd. 02/12/2014 van uw vorige advocaat mr. V. (...), een brief van de ambassade van Azerbeidzjan in Brussel.

Uw broer E. (...) heeft ondertussen op 30/06/2017 eveneens een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 6) dat u in Azerbeidzjan bent opgeroepen om uw verplichte legerdienst te vervullen. U wenst geen legerdienst te doen uit gewetensbezwaren en omdat u vreest naar de grens met Armenië gestuurd te worden waar er een oorlogssituatie is en u kan gedood worden.

Er dient te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt, zoals u bijvoorbeeld aanhaalt in uw land van herkomst omwille van het conflict met Armenië aan de grens met Nagorno-Karabach (CGVS p. 8 & 11). Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de territoriale integriteit of de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In verband met uw vrees te worden gedood (CGVS p. 6), gaat het om een motief dat is ingegeven door een louter persoonlijk belang en dat bijgevolg niet in aanmerking kan worden genomen als geldige reden om geen gevolg te geven aan een oproep om zijn legerdienst te vervullen, en dat dus niet valt onder de redenen voor toekenning van internationale bescherming bedoeld in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het behoort tot de voorrechten van een land, zijn leger op te stellen in het kader van een conflict en te voorzien in genoeg troepen. De mogelijkheid tot slachtoffers bij de opgestelde strijdmachten is eigen aan elk gewapend conflict en valt niet onder vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch onder een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

U verklaart (CGVS p. 6 & 11) dat u in België Armeense vrienden heeft en niet kan teruggaan naar Azerbeidzjan waar ze in een conflict verkeren met Armenië om er een wapen tegen Armenen op te nemen. Er moet worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat u in België enkele Armeense vrienden

heeft (zie CGVS p. 12) geen afdoende reden is die het belang van een staat om via eventuele militaire actie de territoriale integriteit te verdedigen overstijgt.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u geen overtuigende, diepgewortelde morele of ethische principes formuleerde om uw beweerde overtuiging als gewetensbezwaarde te onderbouwen. Hoewel u verklaart (CGVS p. 6 & 10) dat u niemand kan doden, en dat u tegen het leger en wapens bent, getuigen uw antwoorden op andere vragen niet van een diepgaande en duurzame reflectie en van morele en ethische principes. Gevraagd hoe u tot uw gewetensbezwaren bent gekomen en of dit gebaseerd was op een bepaalde visie of ideologie verklaart u het volgende (CGVS p. 8): "Ja, ik kan iemand doden, die is dood of iemand gaat mij doden, dan zal zijn moeder en zijn familie, zijn oma, zijn broer en zus, die gaan huilen omdat hij in het leger was, er gevochten heeft en ze gaan zeggen dat hij goed is gestorven, als een echte man, dat begrijp ik wel, maar ik wil dit niet doen, kan mijn moeder of broer of vader zijn, en ze zullen voor me huilen." Op basis van dergelijke algemene beschouwingen over hoe een familie trots is dat een zoon gestorven is als een soldaat in de strijd of het verdriet dat een familie omwille hiervan heeft, kan bezwaarlijk in uw hoofde een gewetensnood worden vastgesteld op basis van een bepaalde morele of ethische diepgewortelde overtuiging voor het vervullen van een militaire dienst in Azerbeidzjan. U verklaart ook (CGVS p. 7-8) dat toen u op 13 of 14 jarige leeftijd de medische keuring bij het militair commissariaat diende te ondergaan, u reeds het idee had dat u nooit uw legerdienst ging vervullen. Gevraagd wat u zou gedaan hebben indien u in Azerbeidzjan was gebleven en op uw 18 jaar zou opgeroepen worden voor uw legerdienst, antwoordt u "ik weet het niet, dit is een moeilijke vraag, toen ik klein was herinner ik me nog dat ik geen leger wou doen, maar wat zou ik gedaan hebben indien ik in Azerbeidzjan was gebleven, dat weet ik niet, is een moeilijke situatie". Van iemand die stelt sinds jonge leeftijd een zekere diepgewortelde afkeer te hebben van het leger, kan evenwel verwacht worden dat hij over dergelijke zaken in zekere mate zou hebben nagedacht. Verder gevraagd om welke reden u reeds op dergelijke jonge leeftijd zo zeker was dat u geen legerdienst wou doen verklaart u dat u niemand wil doodschieten en het niet uw probleem is. Gevraagd wat u met dit laatste bedoelt stelt u dat ze vechten met de Armenen, dat u niet vecht en het dus niet uw probleem is, dat u hier Armeense vrienden hebt, en hoe kan u dan teruggaan om ermee te vechten. Aangezien, zoals u zelf aangeeft, toen u in Azerbeidzjan verbleef u geen Armeense vrienden had, kan bezwaarlijk worden begrepen dat u deze motivatie inroept om uw morele bezwaren die u sinds jongs af zou gekoesterd hebben tegen het gebruik van geweld uit te leggen. Gevraagd of een land geen leger moet hebben verklaart u (CGVS p. 11) dat u het beter vindt dat er geen legerdienst is en dat er dan geen oorlog zou zijn. Gevraagd of een land als Azerbeidzjan zichzelf niet moet kunnen beschermen en het daarvoor een leger nodig heeft, verklaart u dat ze genoeg leger hebben om het grondgebied te beschermen maar dat u dit niet wilt. U verklaart verder dat als er legerdienst is het normaal is dat soldaten Azerbeidzjan moeten beschermen, dat dit voor hun normaal is maar niet voor u omdat u in België bent. Gevraagd of u er dan mee akkoord gaat dat een land een leger heeft om zich te beschermen, antwoordt u bevestigend en stelt u dat dit hun probleem is. Hieruit blijkt dat u geen problemen heeft met het feit dat andere mensen in het leger leren omgaan met wapens en indien nodig ze ook gebruiken om hun land te verdedigen, hetgeen in uw hoofde niet echt getuigt van diepgewortelde overtuigingen met betrekking tot het principe van geweldloosheid. Voorts kan nog worden opgemerkt dat u drie neven in Azerbeidzjan heeft maar niet weet of ze hun legerdienst hebben gedaan, dat u niet weet welke gevangenisstraf men riskeert bij dienstweigering, dat u niet weet dat er n.a.v. de dood van een dienstplichtige demonstraties in Baku zijn geweest, dat u geen enkele Azerbeidzjaanse of internationale organisatie kent die zich inzet voor dienstweigeraars en u zich daarover ook niet heeft geïnformeerd (CGVS p. 4, 7, 13-14). Dergelijk gebrek aan kennis valt evenmin bezwaarlijk te rijmen met de door u verklaarde vrees noch met een oprechte en diepgewortelde aard van gewetensproblemen. Indien u werkelijk bevreesd zou zijn om - tegen fundamentele principes in - uw legerdienst te moeten vervullen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zich hierover enigszins zou hebben geïnformeerd.

Verder verwijst u (CGVS p. 6 & 13) naar de moeilijke omstandigheden in het Azerbeidzjaanse leger. U heeft op het internet gelezen dat er doden vallen tijdens de legerdienst, dat de generaals dan beweren dat Armeense soldaten hiervoor verantwoordelijk waren terwijl dit niet zo was maar dat de dienstplichtige gedood was door zijn medesoldaten. Ook verwijst u hieromtrent naar de brief dd. 02/12/2014 van uw vorige advocaat waarin de volgende informatie uit het Nederlands Ambtsbericht van 25/11/2013 wordt aangehaald: "Mishandeling en intimidatie evenals brute ontgroeningsrituelen met zware verwondingen of de dood tot gevolg komen veelvuldig voor in het leger. Ook is sprake van een groot aantal onverklaarbare sterfgevallen, waaronder zelfmoord. Mishandeling blijft doorgaans ongestraft. In 2012 kwamen meer dan zeventig mannen om het leven, waarbij de doodsoorzaak geen gewapend conflict was. In januari 2013 overleed een soldaat, volgens militaire autoriteiten aan een hartaanval, volgens zijn familie was hij echter mishandeld. Dit was de aanleiding tot demonstraties in Bakoe in januari en maart 2013."

Uit de informatie voorhanden op het CGVS blijkt dat ontgroeningspraktijken, die schadelijk kunnen zijn voor de rekrut, nog steeds voorkomen in Azerbeidzjan. Uit de informatie blijkt tevens dat het Azerbeidzjaanse leger voornamelijk uit dienstplichtigen bestaat. Maximum 70.000 militairen kunnen tegelijkertijd hun legerdienst uitvoeren in het Azerbeidzjaanse leger. Anno 2018 telt het Azerbeidzjaanse leger 66.950 actieve personeelsleden en 300.000 reservisten. Jaarlijks sterven er circa 75 militairen (gebaseerd op cijfers van het CDSI die spreken van 1.044 sterfgevallen) tussen 2003 en 2016), in allerlei situaties (gevechtssituaties, ongevallen, ziekte,...). Een beperkt aantal van deze sterfgevallen gebeurt in onduidelijke omstandigheden, welke al jarenlang voer zijn voor discussie in Azerbeidzjan en verschillende mediakanalen schrijven die regelmatig toe aan pesterijen en ontgroeningspraktijken van jonge rekruten door officieren. Begin 2013 brak er n.a.v. de dood van een soldaat een golf van protest uit tegen de ontgroeningspraktijken in het leger en de reactie van de autoriteiten op dit soort incidenten. Een van de initiatieven van de Azerbeidzjaanse autoriteiten om het probleem aan te pakken is de oprichting van een hulplijn voor militairen in 2015 zodat zij hun bevelhebbers kunnen aanklagen. Deze hulplijn zorgde in de periode 2015-2017 voor verbeterde omstandigheden in het Azerbeidzjaanse leger. Ook de aanwezigheid van mobiele telefoons in het leger, al dan niet met toestemming van de commandanten ter plaatse, zorgt er voor dat incidenten gemakkelijker gedeeld, gerapporteerd en aangepakt kunnen worden. Slachtoffers van ontgroeningspraktijken kunnen terecht bij de ombudsman en via een procedure kunnen slachtoffers worden overgeplaatst naar een andere militaire eenheid. Volgens Uzeir Jafarov, een militair expert in Azerbeidzjan die werd gecontacteerd door Cedoca, zijn in het algemeen de omstandigheden in het leger verbeterd de voorbije jaren. Het aantal negatieve gebeurtenissen in het kader van ontgroeningspraktijken is beperkt tot een minimum. Jafarov verwijst verder naar de bevindingen van de militaire openbare aanklager in Azerbeidzjan, die stelt dat de legerdienst veel interessanter is geworden: de infrastructuur is aangepast, er zijn mogelijkheden om te sporten, telefonisch contacten te onderhouden met toestemming van de commandanten, etc. Het geheel van deze vaststellingen toont aan dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten meer aandacht hebben voor ontgroeningspraktijken en initiatieven hebben genomen om deze problematiek aan te pakken. Alhoewel er nog meldingen zijn van pesterijen en misbruik in militaire eenheden, bevestigen verschillende bronnen dat het aantal schadelijke ontgroeningspraktijken in het leger in de periode 2014-2017 is gedaald. Er is echter nog steeds nood aan verbetering en er is voornamelijk kritiek op het gebrek aan bestraffing en gerechtelijke vervolging van daders.

Cedoca, de researchdienst van het CGVS, deed verder beroep op twee experts: Jasur Mammadov, het hoofd en de oprichter van het CDSI, en Uzeir Jafarov, een militair expert in Azerbeidzjan, om de situatie in te schatten van dienstplichtigen die terugkeren naar Azerbeidzjan en die omwille van hun verblijf in het buitenland nooit hebben gereageerd op een oproeping. Uit de bij deze experts bekomen informatie blijkt dat de consul van Azerbeidzjan in het buitenland verantwoordelijk is om dienstplichtigen te registreren en hen te informeren dat zij zich bij de bevoegde instanties nabij hun woonplaats in Azerbeidzjan moeten aanmelden. Indien zij niet ingaan op dergelijke kennisgeving van de consul of geen gegronde redenen aanhalen, kunnen zij in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan worden beboet en onmiddellijk naar een militaire eenheid worden gestuurd of tijdens een volgende inlijving worden opgeroepen. Op de luchthaven in Azerbeidzjan zijn verschillende militaire diensten aanwezig die over de gegevens beschikken van alle mannen die geboren zijn in Azerbeidzjan. Zij controleren of iemand zijn dienstplicht heeft vervuld en kunnen de persoon verplichten zijn legerdienst onmiddellijk aan te vangen indien blijkt dat hij bepaalde regels heeft overtreden. Deze mogelijkheid dat u bij terugkeer naar Azerbeidzjan wordt beboet en onmiddellijk wordt gemobiliseerd ofwel later wordt ingelijfd, omdat u zich aan de legerdienst heeft onttrokken, kan niet worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Het komt immers een staat toe om redelijke maatregelen te nemen om het ontlopen van de dienstplicht tegen te gaan en deze mogelijke maatregelen die de Azerbeidzjaanse autoriteiten kunnen ondernemen, kunnen niet als buitensporig worden beschouwd voor uw inbreuk op de wettelijke bepalingen inzake de verplichte legerdienst in Azerbeidzjan.

Verder blijkt uit hun verklaringen niet dat terugkeerders die hun militaire dienst aanvangen anders worden behandeld dan andere jonge rekruten en of zij meer risico lopen om het slachtoffer te worden van ontgroeningspraktijken, waarbij Mamamadov een uitzondering maakt indien de terugkeerder een jonge activist of de zoon van een politieke emigrant is.

Op basis van de hierboven gemaakte vaststellingen is echter hoegenaamd niet aangetoond of concreet aannemelijk gemaakt dat eenieder die zijn legerdienst in Azerbeidzjan vervult risico zou lopen om slachtoffer te worden van voormelde omstandigheden. Uw verwijzing naar eventueel moeilijke omstandigheden in het Azerbeidzjaanse leger kan bijgevolg niet volstaan om aan te tonen dat u in concreto en daadwerkelijk hiervan slachtoffer zal worden tijdens het vervullen van uw legerdienst.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uit diezelfde hierboven aangehaalde informatie blijkt dat er in Azerbeidzjan, naast de wettelijk voorziene vrijstellingsgronden, een gangbare praktijk bestaat,

waarbij dienstplicht kan worden afgekocht, er via steekpenningen 'makkelijke' plaatsen kunnen gekocht worden of dat men na het betalen van een bedrag enkel op papier de legerdienst doet. Gevraagd of u van deze praktijken heeft gehoord antwoordt u (CGVS p. 14) ontkennend. Gevraagd waarom u hiervan geen gebruik zou kunnen maken, stelt u dat zo'n systeem niet bestaat omdat er anders in het leger geen doden zouden vallen en de mensen niet naar het leger zouden gaan. Aldus moet vastgesteld worden dat u zich klaarblijkelijk niet heeft geïnformeerd naar de hoogte van dergelijke afkoopsommen of steekpenningen, of de schaal waarin deze praktijk gebeurde. Uit de informatie blijkt echter dat dit een relatief gangbare praktijk is waardoor zonder zich te informeren hoeveel dit daadwerkelijk kost en in hoeverre dit een reële mogelijkheid is, een negatieve indicatie is voor de actuele ernst van uw beweerdte vrees. Er kan immers verwacht worden dat u de nodige inspanningen zou doen om zich afdoende te informeren over mogelijkheden om uitstel of afstel van de legerdienst te verkrijgen, gezien deze klaarblijkelijk voorhanden zijn. Indien u dus, om welke reden dan ook, uw dienstplicht niet wenst te vervullen, is de mogelijkheid voorhanden om uitstel of afstel van de legerdienst op effectieve en reële wijze te verkrijgen.

U verklaart ook (CGVS p. 6) dat er bij terugkeer naar uw land van herkomst een kans is dat u omdat u uw legerdienst niet heeft gedaan een gevangenisstraf zal krijgen van 5 tot 10 jaar waarna u nog uw legerdienst zal moeten vervullen. Bij verdere bevraging blijkt (CGVS p. 7) dat u niet weet wat de duur is van de gevangenisstraf die u riskeert omwille van dienstweigering. Uit de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dienstweigering wordt bestraft met een vrijheidsstraf van maximaal 2 jaar, hetgeen gelet op de duur van de legerdienst, i.e. anderhalf jaar (zie CGVS p. 10) niet disproportioneel is. U verklaart ook (CGVS p. 10) dat er geen redenen zijn waarom u een andere straf zou krijgen dan deze die wettelijk voorzien is, zodat ook geen sprake is van een discriminatoire bestraffing. Deze eventuele aan zulke dienstweigering gekoppelde strafrechtelijke vervolging kan overeenkomstig het voorgaande niet worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

U haalt dit zelf niet aan maar in de brief dd. 02/12/2014 van uw vorige advocaat wordt er voorts verwezen naar het feit dat er in Azerbeidzjan geen alternatieve dienstplicht mogelijk is voor gewetensbezwaarden, hetgeen in strijd is met de rechtspraak van EHRM. Aangezien er is vastgesteld dat er in uw hoofde geen gewetensnood aanwezig is op basis van een bepaalde diepgewortelde overtuiging voor het vervullen van een militaire dienst in Azerbeidzjan, is het ontbreken van een alternatieve dienstplicht voor gewetensbezwaarden in uw land van herkomst in uw concrete geval voor de beoordeling niet relevant.

Voorts kan niet voorbij gegaan worden aan de volgende vaststelling. U verklaart (CGVS p. 7) dat sinds u Azerbeidzjan heeft verlaten u meerdere keren - u weet niet hoe vaak - opgeroepen werd door het militair commissariaat, een eerste keer vond plaats toen u 17 à 18 jaar was, i.e. 2010 à 2011. U heeft dit vernomen van uw tante in Baku die u onmiddellijk hiervan inlichtte en dit vernam van de mensen die in jullie huis in Baku wonen. U weet niet of u toen per schriftelijke convocaties werd opgeroepen. U legt een convocatie dd. 04/12/2015 van het militair commissariaat voor. Er moet echter vastgesteld worden dat u pas op 28/12/2016 een asielaanvraag heeft ingediend. Gevraagd waarom u zo lang heeft gewacht om asiel aan te vragen stelt u (CGVS p. 5) dat u na de negatieve beslissing in het kader van uw 9bis-aanvraag anderhalf à twee jaar diende te wachten om een asielaanvraag in te dienen of dat u anders sowieso een negatieve beslissing zou gekregen hebben. U stelt dat uw vorige advocaat u dit heeft gezegd. Deze beweringen houden geen steek. U legt immers een brief dd. 02/12/2014 van uw vorige advocaat mr. V. (...) voor waaruit blijkt dat deze was opgesteld om uw asielaanvraag te ondersteunen. Van iemand die stelt dat hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst omdat hij nood heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij met bekwame spoed een asielaanvraag indient in het gastland waar hij verblijft. Het feit dat u zo lang wachtte om uw asielaanvraag in te dienen toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Uw gedrag vormt immers een contra-indicatie voor de ernst van de door u voorgehouden nood aan internationale bescherming en kan bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees bij een mogelijke terugkeer naar uw land van herkomst. Voorts kan nog worden opgemerkt dat er in de brief dd. 02/12/2014 van uw vorige advocaat mr. V. (...) melding wordt gemaakt dat u toen in het bezit was van een oproeping door het leger, dit terwijl u voor het CGVS stelt geen weet te hebben van andere convocaties buiten deze van 04/12/2015.

U verklaart verder (CGVS p. 14) dat u in België bent opgegroeid en u zich hier voelt zoals in uw moederland, dat u Nederlands hebt geleerd en hier wil verder studeren en werken, dat het hier beter is en dat u een kans wil krijgen om uzelf hier te bewijzen. Er moet worden opgemerkt dat deze gegevens geen verband houden met asiel. Indien u het element van uw lang verblijf in België en uw wens om hier te studeren en te werken wil opwerpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning, dan

moet u zich wenden via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure tot de bevoegde overheidsinstantie. Wat de eventuele moeilijkheden betreft die u bij terugkeer naar uw land van herkomst zou kunnen ervaren inzake verder studeren en werk vinden, moet worden opgemerkt dat deze problemen van sociaal-economische aard zijn en niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn deze problemen het gevolg van enig intentioneel handelen tot vervolging, waardoor er ook geen sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Met het louter verwijzen naar het cultuurverschil tussen België en Azerbeidzjan, en het gegeven dat er hier meer vrijheid is (CGVS p. 14), toont u evenmin aan dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kennen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De overige door u ingediende documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte bevat persoonsgegevens die niet worden betwist. De brief van de ambassade van Azerbeidzjan in Brussel toont louter op welke leeftijd een staatsburger een internationaal paspoort kan bekomen. De convocatie dd. 04/12/2015 om uw legerdienst te vervullen toont enkel aan dat u éénmaal door het militair commissariaat bent opgeroepen, maar toont niet aan zoals u beweerde (CGVS p. 9) dat u momenteel gezocht wordt in Azerbeidzjan. De envelop toont aan dat u in januari 2017 post heeft ontvangen uit Azerbeidzjan.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat er in het kader van de asielaanvraag van uw broer R., E. (...) (O.V. X) eveneens een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de "beginselen van behoorlijk bestuur" en het "verbod van willekeur".

Verzoeker benadrukt dat het CGVS erkent dat zich tussen Azerbeidzjan en Armenië een conflict voordoet, dit aan de grens met Nagorno-Karabach. Er wordt evenwel ten onrechte gesteld "alsof verzoeker enkel en alleen zou kunnen opgeroepen worden om "legitiem" strijd te gaan leveren, terwijl integendeel deze strijd niet altijd legitiem verloopt, en integendeel ook niet altijd dient om de territoriale integriteit of nationale veiligheid te waarborgen;"

Volgens verzoeker kan voorts niet worden gevolgd dat zijn vrees om te worden gedood een louter persoonlijk belang is. "Deze argumentatie kan geenszins gevolgd worden in die zin dat de vervolging nu juist persoonlijk dient te zijn, en elke persoonlijke vervolging hoe dan ook een persoonlijk belang betreft. Elke persoon die als politiek vluchteling wordt erkend heeft een persoonlijk belang bij de ingeroepen vervolging, en als hij geen dergelijk persoonlijk belang heeft, dan kan hij de status van politiek vluchteling niet bekomen.

Deze argumentatie van het CGVS alsof er enkel in het geval er geen persoonlijk belang aan de orde is, tot toekenning van het statuut van politiek vluchteling kan overgegaan worden, kan geenszins aanvaard worden en strookt niet met de wettelijke bepalingen terzake zoals opgenomen in de Conventie van Genève."

Verzoeker benadrukt dat hij uiteindelijk heeft ingeroepen dat hij ernstige gewetensbezwaren heeft. Hij wijst op zijn eerdere verklaringen dienaangaande en stelt zijn gewetensbezwaren op gemotiveerde wijze te hebben onderbouwd.

Verzoeker wees ook op de moeilijke omstandigheden in het leger. Het CGVS erkent expliciet dat er jaarlijks een aantal sterfgevallen aan de orde zijn waarbij in onduidelijke omstandigheden door pesterijen en ontgroeningspraktijken een aantal jonge rekruten het leven laten. "Er is in 2013 zelfs naar aanleiding van nog maar eens een soldaat die was gedood een golf van protest uitgebroken".

Over het gebruik van steekpenningen, betoogt verzoeker:

“Dat er ook geenszins enige zekerheid bestaat alsof verzoeker van een dergelijk systeem, als het al zou bestaan, gebruik zou kunnen maken.

Dat het CGVS stelt dat verzoeker zich diende te informeren betreffende de mogelijkheid om van een dergelijk systeem gebruik te maken.”

Verder stelt verzoeker te hebben benadrukt dat het risico bestaat op een gevangenisstraf bij dienstweigering. Hij vervolgt: *“Dat door het CGVS wordt bevestigd dat indien de legerdienst wordt geweigerd, er een gevangenisstraf wordt opgelegd, weliswaar van maximaal 2 jaar, en waarbij door het CGVS ten onrechte zomaar wordt geponeerd dat het één en ander niet disproportioneel zou zijn.”*

Eveneens wijst verzoeker op het neergelegde schrijven van zijn advocaat waarin wordt uiteengezet dat in Azerbeidzjan geen alternatieve dienstplicht mogelijk is. Hiermee moet rekening gehouden worden.

Verzoeker betwist voorts dat hij te laat een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, en dit *“aangezien verzoeker steeds de nodige procedures heeft opgestart teneinde legaal verblijf in België te kunnen bekomen, en het pas op het ogenblik dat deze procedures negatief waren beoordeeld, urgent werd om een asielaanvraag in te dienen.*

Dat verzoeker bovendien het advies van zijn vorige advocaat gevolgd heeft, en hij niet op de hoogte was van de regelgeving terzake, hetgeen als verschoningsgrond in zijn hoofde dient aanvaard te worden.”

Verzoeker geeft aan nog tal van andere elementen te hebben aangehaald en zijn vrees uitvoerig te hebben uiteengezet. Het gaat niet op deze terzijde te schuiven als zijnde niet concreet aannemelijk. Er is geen concreet en diepgaand onderzoek gebeurd naar de ingeroepen vervolgingsfeiten. Daardoor acht verzoeker de onderzoeks- en samenwerkingsplicht in hoofde van verweerder geschonden.

Verzoeker concludeert:

“Het standpunt van CGVS dat de verklaringen van verzoeker en de door hem ingeroepen vrees niet kan aanvaard worden, is in strijd met de werkelijkheid en berust op een foutieve beoordeling van deze werkelijke gebeurtenissen.

Het is dan ook volkomen ten onrechte dat CGVS tot de conclusie is gekomen dat er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees aanwezig is overeenkomstig art. 48/3 VW en er bovendien volgens het CGVS geen sprake is van een uitzonderlijke situatie overeenkomstig art. 48/4 VW.

Er dient in casu dan ook vastgesteld te worden dat er geenszins enige afdoende motivering bestaat voor de afwijzing.

Dat er bovendien gezien het totaal ontbreken van enig eigen afdoend onderzoek in concreto door het CGVS dient aangenomen te worden dat de hier bestreden beslissing niet wetsconform is genomen.

In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, is het duidelijk dat er wél degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en blijft komen.

Er wordt dan ook gevraagd om dit statuut te behouden, zoniet uiterst subsidiairlijk de zaak terug te willen sturen naar de CGVS voor een bijkomend onderzoek naar de achterliggende gebeurtenissen eerder dan telkens af te wijzen op basis van een verkeerde minstens overdreven interpretatie der gedragingen van verzoeker.

Zoniet wordt gevraagd dat de RW zelf de nodige informatie zou opvragen en dus zelf het onderzoek terzake zou verrichten, doch dit enkel indien zou gesteld worden dat er geen mogelijkheid is tot terugzenden van het dossier en ondanks het feit dat verzoekster meent dat het in de eerste plaats aan CGVS en niet aan de RVV toekomt zijn verplichtingen terzake na te komen.”

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de *“beginnelsen van behoorlijk bestuur”* en artikel 3 EVRM.

Hij betoogt:

“Dat verwerende partij in haar beslissing zomaar al te gemakkelijk tal van zaken gaat opwerpen zogezegd ten nadele van verzoeker, terwijl in werkelijkheid deze elementen op zich geenszins kunnen leiden tot een gemotiveerde intrekking van het statuut van politiek vluchteling.

Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

(...)

In AZERBEIDJAN komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen.

De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoeker is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en zijn leven ten zeerste in gevaar.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat de bestreden beslissing gebaseerd is op verschillende geheel eenzijdig geponeerde en betwistbare premisses van de kant van het CGVS.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, ook effectief met stukken gaat bewijzen.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100 % zeker van is dat er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland.

In casu is geenszins aan deze voorwaarden voldaan temeer de vaststelling dat er in de bestreden beslissing zomaar zaken worden beweerd zonder afdoend onderzoek ter ondersteuning van deze beweringen van de kant van het CGVS.

Dat in dit verband dient gewezen te worden op de aanhoudend gevaarlijke situatie in het land van herkomst, waarbij verzoeker onmogelijk kan terugkeren zonder gevaar voor het eigen leven.

Een beslissing die ertoe zou (kunnen) leiden dat verzoeker wordt teruggestuurd naar AZERBEIDJAN is duidelijk in strijd met art. 3 EVRM."

2.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het "Fair Play-beginsel".

Hij verwijt het CGVS dat niet gemotiveerd wordt waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd. Er werd geen onderzoek gevoerd naar de situatie voor vluchtelingen uit Azerbeidzjan. Het kan niet dat verzoeker wordt teruggestuurd naar een land waar er een manifeste schending van artikel 3 EVRM dreigt en waar de overheid geen bescherming kan of wil geven. "Verzoeker verwijst dienaangaande naar recente landeninfo hierboven aangehaald". Volgens verzoeker is er onmiskenbaar een algemeen risico en willekeurig geweld aanwezig in zijn land van herkomst en maakt dit dat hij onmogelijk kan terugkeren. Verweerder had zich ervan moeten vergewissen of verzoeker geen enkel risico op een mensonterende behandeling loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Er is dus niet alleen een manifeste schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet maar ook van de artikelen 3 en 13 EVRM.

Verzoeker herhaalt dat uit de motivering blijkt dat er geen enkel onderzoek ter zake werd gedaan.

2.4. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij om de bestreden beslissing terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.5. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het onderhavige verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk beginsel van behoorlijk bestuur hij benevens de rechten van verdediging, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het Fair play beginsel en het verbod van willekeur geschonden acht. Ook duidt hij niet hoe dit zou zijn geschied. Evenmin duidt verzoeker concreet op welke wijze artikel 13 EVRM, het 'Fair play'-beginsel en het verbod van willekeur *in casu* en door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Derhalve worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

3.2. De procedure voor de commissaris-generaal is verder geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werkt niet concreet uit hoe zijn rechten van verdediging *in casu* zouden zijn geschonden en toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.6. Waar verzoeker het CGVS in het onderhavige verzoekschrift veelvuldig een totaal gebrek aan feitenvinding en onderzoek verwijt en meermaals poneert dat de bestreden beslissing louter zou schragen op eenzijdige beweringen en vermoedens, dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker bezwaarlijk kan volstaan met dergelijke louter algemene beweringen om de concrete motieven ten grondslag van de bestreden beslissing te ontkrachten. Dit geldt nog des te meer nu deze beweringen een loutere en aperte miskenning vormen van de inhoud van zowel de bestreden beslissing als het administratief dossier. Uit een eenvoudige lezing van deze beslissing en dit dossier blijkt namelijk dat verzoekers verzoek om internationale bescherming weldegelijk uitgebreid en ten gronde werd onderzocht, dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd inzake dit verzoek en dat de motieven daarbij steunen op de in het administratief dossier opgenomen stukken waaronder de verklaringen van verzoeker, de door verzoeker neergelegde documenten en de informatie in de map 'landeninformatie'.

3.7. Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"U verklaart verder (CGVS p. 14) dat u in België bent opgegroeid en u zich hier voelt zoals in uw moederland, dat u Nederlands hebt geleerd en hier wil verder studeren en werken, dat het hier beter is en dat u een kans wil krijgen om uzelf hier te bewijzen. Er moet worden opgemerkt dat deze gegevens geen verband houden met asiel. Indien u het element van uw lang verblijf in België en uw wens om hier te studeren en te werken wil opwerpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning, dan moet u zich wenden via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure tot de bevoegde overheidsinstantie. Wat de eventuele moeilijkheden betreft die u bij terugkeer naar uw land van herkomst zou kunnen ervaren inzake verder studeren en werk vinden, moet worden opgemerkt dat deze problemen van sociaal-economische aard zijn en niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn deze problemen het gevolg van enig intentioneel handelen tot vervolging, waardoor er ook geen sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiäre bescherming. Met het louter verwijzen naar het cultuurverschil tussen België en Azerbeidzjan, en het gegeven dat er hier meer vrijheid is (CGVS p. 14), toont u evenmin aan dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kennen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd gelden.

3.8. Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij (meermaals) werd opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen, omdat hij aan deze oproeping geen gevolg wenst te geven omdat hij hiertegen gewetensbezwaren heeft en omdat hij daardoor een gevangenisstraf riskeert.

Vooreerst kan in dit kader echter worden opgemerkt dat zowel de oprechtheid, de ernst als de geloofwaardigheid van verzoekers zelfverklaarde vrees voor vervolging danig worden ondermijnd door

verzoekers vage en incoherente verklaringen en door zijn bijzonder laattijdige verzoek om internationale bescherming. Te dezen wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts kan niet voorbij gegaan worden aan de volgende vaststelling. U verklaart (CGVS p. 7) dat sinds u Azerbeidzjan heeft verlaten u meerdere keren - u weet niet hoe vaak - opgeroepen werd door het militair commissariaat, een eerste keer vond plaats toen u 17 à 18 jaar was, i.e. 2010 à 2011. U heeft dit vernomen van uw tante in Baku die u onmiddellijk hiervan inlichtte en dit vernam van de mensen die in jullie huis in Baku wonen. U weet niet of u toen per schriftelijke convocaties werd opgeroepen. U legt een convocatie dd. 04/12/2015 van het militair commissariaat voor. Er moet echter vastgesteld worden dat u pas op 28/12/2016 een asielaanvraag heeft ingediend. Gevraagd waarom u zo lang heeft gewacht om asiel aan te vragen stelt u (CGVS p. 5) dat u na de negatieve beslissing in het kader van uw 9bis-aanvraag anderhalf à twee jaar diende te wachten om een asielaanvraag in te dienen of dat u anders sowieso een negatieve beslissing zou gekregen hebben. U stelt dat uw vorige advocaat u dit heeft gezegd. Deze beweringen houden geen steek. U legt immers een brief dd. 02/12/2014 van uw vorige advocaat mr. V. (...) voor waaruit blijkt dat deze was opgesteld om uw asielaanvraag te ondersteunen. Van iemand die stelt dat hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst omdat hij nood heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij met bekwame spoed een asielaanvraag indient in het gastland waar hij verblijft. Het feit dat u zo lang wachtte om uw asielaanvraag in te dienen toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Uw gedrag vormt immers een contra-indicatie voor de ernst van de door u voorgehouden nood aan internationale bescherming en kan bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees bij een mogelijke terugkeer naar uw land van herkomst. Voorts kan nog worden opgemerkt dat er in de brief dd. 02/12/2014 van uw vorige advocaat mr. V. (...) melding wordt gemaakt dat u toen in het bezit was van een oproeping door het leger, dit terwijl u voor het CGVS stelt geen weet te hebben van andere convocaties buiten deze van 04/12/2015.”

Vooreerst was het in dit kader geenszins onredelijk van verzoeker om te verwachten dat hij zou weten hoe vaak hij werd opgeroepen door het militair commissariaat en of de oproepingen initieel al dan niet schriftelijke convocaties betroffen. Eveneens mocht worden verwacht dat verzoeker, zo hij werkelijk meerdere schriftelijke oproepingen ontving, hierover verklaringen zou afleggen die coherent zijn met hetgeen zijn vorige advocaat schreef. Dat verzoeker hiertoe niet bij machte bleek, werpt een zware smet op de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verder mocht van verzoeker weldegelijk worden verwacht dat hij, zo hij werkelijk de voormelde vrees koesterde, veel eerder een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Met zijn loutere herhaling van zijn eerder gegeven verklaringen voor zijn laattijdige verzoek om internationale bescherming, met name dat hij eerst andere procedures doorliep en foutief advies kreeg van zijn toenmalige advocaat, doet verzoeker geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane, pertinente en terechte vaststellingen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk of van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en nadat hij zou zijn opgeroepen voor zijn legerdienst dermate lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging of ernstige schade in de zin van voormelde bepalingen.

Een dienstweigeraar of deserteur is slechts een vluchteling wanneer deze:

- a) vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
- b) tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- c) is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Verder komt een dienstweigeraar op basis van zijn dienstweigering slechts in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus indien er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en ten gevolge van (de bestraffing van) deze dienstweigering een reëel risico loopt op:

- a) doodstraf of executie;
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst.

Waar de loutere vrees voor vervolging wegens dienstweigering of desertie niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en evenmin volstaat om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de voormelde zin, kan vervolging op grond van dienstweigering of desertie aldus wel aanleiding geven tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming indien één of meerdere van de voormelde criteria zijn vervuld.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker zijn beweringen dat de strijd niet altijd legitiem zou verlopen en niet altijd zou dienen om het territorium of de nationale veiligheid te waarborgen niet staakt, niet onderbouwt en niet nader uitwerkt. Dat verzoeker zelf zou riskeren te worden opgeroepen om anders dan legitiem strijd te voeren, kan hoe dan ook niet worden aangenomen. Verzoeker haalde zulks immers nooit eerder aan en dit blijkt nergens uit zijn verklaringen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker zou vrezen te moeten toetreden tot de reguliere strijdkrachten van zijn land en in dit kader strijd te moeten leveren in het conflict dat zich tussen dit land en Armenië voordoet aan de grens met Nagorno-Karabach.

Dat verzoeker vreest bij een eventuele vervulling van zijn dienstplicht naar de conflictzone te zullen worden gestuurd of te zullen worden gedood, valt verder niet onder één of meerdere van voormelde criteria, kan niet worden aanzien als geldige reden om geen gevolg te geven aan een oproeping om zijn legerdienst te vervullen en valt aldus niet onder de redenen voor toekenning van internationale bescherming. Het behoort tot de voorrechten van een land om zijn leger op te stellen in het kader van een conflict en te voorzien in genoeg troepen. De mogelijkheid tot slachtoffers bij de opgestelde strijdmachten is daarbij eigen aan elk gewapend conflict en valt niet onder vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch onder een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bijkomend kan in dit kader overigens worden opgemerkt dat uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier en zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing blijkt dat de kans om ten gevolge van het vervullen van de legerdienst in Azerbeidzjan de dood te vinden eerder klein is. Jaarlijks vallen er in het leger slechts 75 slachtoffers op een totaal van ongeveer 70.000 soldaten en 300.000 reservisten. Daarenboven komt slechts een deel daarvan om het leven in of door gevechtssituaties.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"U verklaart (CGVS p. 6 & 11) dat u in België Armeense vrienden heeft en niet kan teruggaan naar Azerbeidzjan waar ze in een conflict verkeren met Armenië om er een wapen tegen Armenen op te nemen. Er moet worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat u in België enkele Armeense vrienden heeft (zie CGVS p. 12) geen afdoende reden is die het belang van een staat om via eventuele militaire actie de territoriale integriteit te verdedigen overstijgt."

Deze motieven zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Verzoeker wijst er wel op dat hij ten overstaan van het CGVS gewetensbezwaren heeft aangehaald. Van een verzoeker om internationale bescherming die religieuze, ethische of morele overtuigingen inroept om zijn dienstplicht niet te vervullen of hieraan te verzaken kan in dit kader worden verwacht dat hij deze overtuigingen duidelijk kan uitleggen, rekening houdend met de situatie op het terrein. De oprechtheid, de zwaarwichtigheid van deze overtuigingen voor de verzoeker om internationale bescherming alsook diens andere morele overwegingen zijn hiervoor van wezenlijk belang.

Bij de beoordeling van de oprechtheid van de overtuiging of gewetensbezwaren van de verzoeker om internationale bescherming moet zijn persoonlijkheid en achtergrond in rekening worden gebracht. Hij moet daarbij de persoonlijke relevantie en significantie van de redenen voor zijn weigering concreet uiteenzetten

Belangrijke indicatoren om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te bepalen bij het nagaan van de aangevoerde overtuiging zijn de omstandigheden waarin de verzoeker om internationale bescherming zich deze overtuiging eigen heeft gemaakt, de wijze waarop deze overtuiging in conflict staat met het vervullen van de dienstplicht en het belang van deze overtuiging voor het religieuze of morele aspect van de persoon van de verzoeker om internationale bescherming.

Dit alles geldt in het bijzonder in het geval van een gewetensbezwaarde. Wanneer de gewetensbezwaarde niet kan verwijzen naar religieuze praktijken of een religieuze leer, mag wel worden verwacht dat hij in staat is om de morele of de ethische basis voor zijn overtuiging weer te geven. Deze overtuiging kan gebaseerd zijn op sociale of maatschappelijke inzichten, op het geloof of de overtuiging van zijn ouders, op filosofische denkbeelden of op de mening inzake mensenrechten.

Van een persoon die verklaart een overtuigd en diepgeworteld pacifisme in zich te dragen, mag worden verwacht dat hij concreet en consistent uiteenzet wat aan de basis lag van deze overtuiging, hoe deze zich ontwikkelde en welke elementen een impact hebben gehad op deze ontwikkeling.

In het verleden vertoond gedrag en beleefde ervaringen kunnen eveneens een licht werpen op de werkelijke overtuiging van de verzoeker om internationale bescherming. De vraag of deze persoon reeds, voordat hij werd opgeroepen om de wapens op te nemen, uiting heeft gegeven aan zijn pacifistische overtuiging of gewetensbezwaren en of hij deze eerder heeft gemanifesteerd betreft een relevante overweging. Tevens dient rekening te worden gehouden met de vraag of deze persoon daardoor in het verleden reeds problemen heeft gekend.

In de bestreden beslissing wordt omtrent verzoekers vermeende gewetensbezwaren met recht gemotiveerd als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt verder dat u geen overtuigende, diepgewortelde morele of ethische principes formuleerde om uw beweerde overtuiging als gewetensbezwaarde te onderbouwen. Hoewel u verklaart (CGVS p. 6 & 10) dat u niemand kan doden, en dat u tegen het leger en wapens bent, getuigen uw antwoorden op andere vragen niet van een diepgaande en duurzame reflectie en van morele en ethische principes. Gevraagd hoe u tot uw gewetensbezwaren bent gekomen en of dit gebaseerd was op een bepaalde visie of ideologie verklaart u het volgende (CGVS p. 8): "Ja, ik kan iemand doden, die is dood of iemand gaat mij doden, dan zal zijn moeder en zijn familie, zijn oma, zijn broer en zus, die gaan huilen omdat hij in het leger was, er gevochten heeft en ze gaan zeggen dat hij goed is gestorven, als een echte man, dat begrijp ik wel, maar ik wil dit niet doen, kan mijn moeder of broer of vader zijn, en ze zullen voor me huilen." Op basis van dergelijke algemene beschouwingen over hoe een familie trots is dat een zoon gestorven is als een soldaat in de strijd of het verdriet dat een familie omwille hiervan heeft, kan bezwaarlijk in uw hoofde een gewetensnood worden vastgesteld op basis van een bepaalde morele of ethische diepgewortelde overtuiging voor het vervullen van een militaire dienst in Azerbeidzjan. U verklaart ook (CGVS p. 7-8) dat toen u op 13 of 14 jarige leeftijd de medische keuring bij het militair commissariaat diende te ondergaan, u reeds het idee had dat u nooit uw legerdienst ging vervullen. Gevraagd wat u zou gedaan hebben indien u in Azerbeidzjan was gebleven en op uw 18 jaar zou opgeroepen worden voor uw legerdienst, antwoordt u "ik weet het niet, dit is een moeilijke vraag, toen ik klein was herinner ik me nog dat ik geen leger wou doen, maar wat zou ik gedaan hebben indien ik in Azerbeidzjan was gebleven, dat weet ik niet, is een moeilijke situatie". Van iemand die stelt sinds jonge leeftijd een zekere diepgewortelde afkeer te hebben van het leger, kan evenwel verwacht worden dat hij over dergelijke zaken in zekere mate zou hebben nagedacht. Verder gevraagd om welke reden u reeds op dergelijke jonge leeftijd zo zeker was dat u geen legerdienst wou doen verklaart u dat u niemand wil doodschieten en het niet uw probleem is. Gevraagd wat u met dit laatste bedoelt stelt u dat ze vechten met de Armenen, dat u niet vecht en het dus niet uw probleem is, dat u hier Armeense vrienden hebt, en hoe kan u dan teruggaan om ermee te vechten. Aangezien, zoals u zelf aangeeft, toen u in Azerbeidzjan verbleef u geen Armeense vrienden had, kan bezwaarlijk worden begrepen dat u deze motivatie inroept om uw morele bezwaren die u sinds jongs af zou gekoesterd hebben tegen het gebruik van geweld uit te leggen. Gevraagd of een land geen leger moet hebben verklaart u (CGVS p. 11) dat u het beter vindt dat er geen legerdienst is en dat er dan geen oorlog zou zijn. Gevraagd of een

land als Azerbeidzjan zichzelf niet moet kunnen beschermen en het daarvoor een leger nodig heeft, verklaart u dat ze genoeg leger hebben om het grondgebied te beschermen maar dat u dit niet wilt. U verklaart verder dat als er legerdienst is het normaal is dat soldaten Azerbeidzjan moeten beschermen, dat dit voor hun normaal is maar niet voor u omdat u in België bent. Gevraagd of u er dan mee akkoord gaat dat een land een leger heeft om zich te beschermen, antwoordt u bevestigend en stelt u dat dit hun probleem is. Hieruit blijkt dat u geen problemen heeft met het feit dat andere mensen in het leger leren omgaan met wapens en indien nodig ze ook gebruiken om hun land te verdedigen, hetgeen in uw hoofde niet echt getuigt van diepgewortelde overtuigingen met betrekking tot het principe van geweldloosheid. Voorts kan nog worden opgemerkt dat u drie neven in Azerbeidzjan heeft maar niet weet of ze hun legerdienst hebben gedaan, dat u niet weet welke gevangenisstraf men riskeert bij dienstweigering, dat u niet weet dat er n.a.v. de dood van een dienstplichtige demonstraties in Baku zijn geweest, dat u geen enkele Azerbeidzjaanse of internationale organisatie kent die zich inzet voor dienstweigeraars en u zich daarover ook niet heeft geïnformeerd (CGVS p. 4, 7, 13-14). Dergelijk gebrek aan kennis valt evenmin bezwaarlijk te rijmen met de door u verklaarde vrees noch met een oprechte en diepgewortelde aard van gewetensproblemen. Indien u werkelijk bevreesd zou zijn om - tegen fundamentele principes in - uw legerdienst te moeten vervullen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zich hierover enigszins zou hebben geïnformeerd."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er immers toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn eerder afgelegde verklaringen. Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Verder verwijst u (CGVS p. 6 & 13) naar de moeilijke omstandigheden in het Azerbeidzjaanse leger. U heeft op het internet gelezen dat er doden vallen tijdens de legerdienst, dat de generaals dan beweren dat Armeense soldaten hiervoor verantwoordelijk waren terwijl dit niet zo was maar dat de dienstplichtige gedood was door zijn medesoldaten. Ook verwijst u hieromtrent naar de brief dd. 02/12/2014 van uw vorige advocaat waarin de volgende informatie uit het Nederlands Ambtsbericht van 25/11/2013 wordt aangehaald : "Mishandeling en intimidatie evenals brute ontgroeningsrituelen met zware verwondingen of de dood tot gevolg komen veelvuldig voor in het leger. Ook is sprake van een groot aantal onverklaarbare sterfgevallen, waaronder zelfmoord. Mishandeling blijft doorgaans ongestraft. In 2012 kwamen meer dan zeventig mannen om het leven, waarbij de doodsoorzaak geen gewapend conflict was. In januari 2013 overleed een soldaat, volgens militaire autoriteiten aan een hartaanval, volgens zijn familie was hij echter mishandeld. Dit was de aanleiding tot demonstraties in Bakoe in januari en maart 2013."

Uit de informatie voorhanden op het CGVS blijkt dat ontgroeningspraktijken, die schadelijk kunnen zijn voor de rekrut, nog steeds voorkomen in Azerbeidzjan. Uit de informatie blijkt tevens dat het Azerbeidzjaanse leger voornamelijk uit dienstplichtigen bestaat. Maximum 70.000 militairen kunnen tegelijkertijd hun legerdienst uitvoeren in het Azerbeidzjaanse leger. Anno 2018 telt het Azerbeidzjaanse leger 66.950 actieve personeelsleden en 300.000 reservisten. Jaarlijks sterven er circa 75 militairen (gebaseerd op cijfers van het CDSI die spreken van 1.044 sterfgevallen) tussen 2003 en 2016), in allerlei situaties (gevechtssituaties, ongevallen, ziekte,...). Een beperkt aantal van deze sterfgevallen gebeurt in onduidelijke omstandigheden, welke al jarenlang voer zijn voor discussie in Azerbeidzjan en verschillende mediakanalen schrijven die regelmatig toe aan pesterijen en ontgroeningspraktijken van jonge rekruten door officieren. Begin 2013 brak er n.a.v. de dood van een soldaat een golf van protest uit tegen de ontgroeningspraktijken in het leger en de reactie van de autoriteiten op dit soort incidenten. Een van de initiatieven van de Azerbeidzjaanse autoriteiten om het probleem aan te pakken is de oprichting van een hulplijn voor militairen in 2015 zodat zij hun bevelhebbers kunnen aanklagen. Deze hulplijn zorgde in de periode 2015-2017 voor verbeterde omstandigheden in het Azerbeidzjaanse leger. Ook de aanwezigheid van mobiele telefoons in het leger, al dan niet met toestemming van de commandanten ter plaatse, zorgt er voor dat incidenten gemakkelijker gedeeld, gerapporteerd en aangepakt kunnen worden. Slachtoffers van ontgroeningspraktijken kunnen terecht bij de ombudsman en via een procedure kunnen slachtoffers worden overgeplaatst naar een andere militaire eenheid. Volgens Uzeir Jafarov, een militair expert in Azerbeidzjan die werd gecontacteerd door Cedoca, zijn in het algemeen de omstandigheden in het leger verbeterd de voorbije jaren. Het aantal negatieve gebeurtenissen in het kader van ontgroeningspraktijken is beperkt tot een minimum. Jafarov verwijst verder naar de bevindingen van de militaire openbare aanklager in Azerbeidzjan, die stelt dat de legerdienst veel interessanter is geworden: de infrastructuur is aangepast, er zijn mogelijkheden om te sporten, telefonisch contacten te onderhouden met toestemming van de commandanten, etc. Het geheel van deze vaststellingen toont aan dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten meer aandacht hebben voor ontgroeningspraktijken en initiatieven hebben genomen om deze problematiek aan te pakken.

Alhoewel er nog meldingen zijn van pesterijen en misbruik in militaire eenheden, bevestigen verschillende bronnen dat het aantal schadelijke ontgroeningspraktijken in het leger in de periode 2014-2017 is gedaald. Er is echter nog steeds nood aan verbetering en er is voornamelijk kritiek op het gebrek aan bestraffing en gerechtelijke vervolging van daders.

Cedoca, de researchdienst van het CGVS, deed verder beroep op twee experts: Jasur Mammadov, het hoofd en de oprichter van het CDSI, en Uzeir Jafarov, een militair expert in Azerbeidzjan, om de situatie in te schatten van dienstplichtigen die terugkeren naar Azerbeidzjan en die omwille van hun verblijf in het buitenland nooit hebben gereageerd op een oproeping. Uit de bij deze experts bekomen informatie blijkt dat de consul van Azerbeidzjan in het buitenland verantwoordelijk is om dienstplichtigen te registreren en hen te informeren dat zij zich bij de bevoegde instanties nabij hun woonplaats in Azerbeidzjan moeten aanmelden. Indien zij niet ingaan op dergelijke kennisgeving van de consul of geen gegronde redenen aanhalen, kunnen zij in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan worden beboet en onmiddellijk naar een militaire eenheid worden gestuurd of tijdens een volgende inlijving worden opgeroepen. Op de luchthaven in Azerbeidzjan zijn verschillende militaire diensten aanwezig die over de gegevens beschikken van alle mannen die geboren zijn in Azerbeidzjan. Zij controleren of iemand zijn dienstplicht heeft vervuld en kunnen de persoon verplichten zijn legerdienst onmiddellijk aan te vangen indien blijkt dat hij bepaalde regels heeft overtreden. Deze mogelijkheid dat u bij terugkeer naar Azerbeidzjan wordt beboet en onmiddellijk wordt gemobiliseerd ofwel later wordt ingelijfd, omdat u zich aan de legerdienst heeft onttrokken, kan niet worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Het komt immers een staat toe om redelijke maatregelen te nemen om het ontlopen van de dienstplicht tegen te gaan en deze mogelijke maatregelen die de Azerbeidzjaanse autoriteiten kunnen ondernemen, kunnen niet als buitensporig worden beschouwd voor uw inbreuk op de wettelijke bepalingen inzake de verplichte legerdienst in Azerbeidzjan.

Verder blijkt uit hun verklaringen niet dat terugkeerders die hun militaire dienst aanvangen anders worden behandeld dan andere jonge rekruten en of zij meer risico lopen om het slachtoffer te worden van ontgroeningspraktijken, waarbij Mamamadov een uitzondering maakt indien de terugkeerder een jonge activist of de zoon van een politieke emigrant is.

Op basis van de hierboven gemaakte vaststellingen is echter hoegenaamd niet aangetoond of concreet aannemelijk gemaakt dat eenieder die zijn legerdienst in Azerbeidzjan vervult risico zou lopen om slachtoffer te worden van voormelde omstandigheden. Uw verwijzing naar eventueel moeilijke omstandigheden in het Azerbeidzjaanse leger kan bijgevolg niet volstaan om aan te tonen dat u in concreto en daadwerkelijk hiervan slachtoffer zal worden tijdens het vervullen van uw legerdienst."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij vergenoegt zich er namelijk toe een aantal van deze motieven te belichten. Hoe hij hiermee afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde motivering, kan niet worden ingezien.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uit diezelfde hierboven aangehaalde informatie blijkt dat er in Azerbeidzjan, naast de wettelijk voorziene vrijstellingsgronden, een gangbare praktijk bestaat, waarbij dienstplicht kan worden afgekocht, er via steekpenningen 'makkelijke' plaatsen kunnen gekocht worden of dat men na het betalen van een bedrag enkel op papier de legerdienst doet. Gevraagd of u van deze praktijken heeft gehoord antwoordt u (CGVS p. 14) ontkennend. Gevraagd waarom u hiervan geen gebruik zou kunnen maken, stelt u dat zo'n systeem niet bestaat omdat er anders in het leger geen doden zouden vallen en de mensen niet naar het leger zouden gaan. Aldus moet vastgesteld worden dat u zich klaarblijkelijk niet heeft geïnformeerd naar de hoogte van dergelijke afkoopsommen of steekpenningen, of de schaal waarin deze praktijk gebeurde. Uit de informatie blijkt echter dat dit een relatief gangbare praktijk is waardoor zonder zich te informeren hoeveel dit daadwerkelijk kost en in hoeverre dit een reële mogelijkheid is, een negatieve indicatie is voor de actuele ernst van uw beweerde vrees. Er kan immers verwacht worden dat u de nodige inspanningen zou doen om zich afdoende te informeren over mogelijkheden om uitstel of afstel van de legerdienst te verkrijgen, gezien deze klaarblijkelijk voorhanden zijn. Indien u dus, om welke reden dan ook, uw dienstplicht niet wenst te vervullen, is de mogelijkheid voorhanden om uitstel of afstel van de legerdienst op effectieve en reële wijze te verkrijgen."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Dat het niet zeker zou zijn dat hij gebruik zou kunnen maken van het systeem van steekpenningen, neemt immers niet weg dat, zo hij werkelijk werd opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen en hiertegen onoverkomelijke gewetensbezwaren zou hebben, minstens mocht worden verwacht dat hij zich terdege zou hebben geïnformeerd over de wijzen waarop hij zijn legerdienst kon ontlopen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“U verklaart ook (CGVS p. 6) dat er bij terugkeer naar uw land van herkomst een kans is dat u omdat u uw legerdienst niet heeft gedaan een gevangenisstraf zal krijgen van 5 tot 10 jaar waarna u nog uw legerdienst zal moeten vervullen. Bij verdere bevraging blijkt (CGVS p. 7) dat u niet weet wat de duur is van de gevangenisstraf die u riskeert omwille van dienstweigering. Uit de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dienstweigering wordt bestraft met een vrijheidsstraf van maximaal 2 jaar, hetgeen gelet op de duur van de legerdienst, i.e. anderhalf jaar (zie CGVS p. 10) niet disproportioneel is. U verklaart ook (CGVS p. 10) dat er geen redenen zijn waarom u een andere straf zou krijgen dan deze die wettelijk voorzien is, zodat ook geen sprake is van een discriminatoire bestraffing. Deze eventuele aan zulke dienstweigering gekoppelde strafrechtelijke vervolging kan overeenkomstig het voorgaande niet worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.”

Verzoeker komt andermaal niet verder dan het louter benadrukken van hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde motieven. Verzoeker toont aldus geheel niet aan dat hij riskeert te worden onderworpen aan een disproportionele of discriminatoire bestraffing. Evenmin toont hij aan dat dergelijke bestraffing in zijner hoofde een behandeling met zich zou (kunnen) brengen die in strijd is met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“U haalt dit zelf niet aan maar in de brief dd. 02/12/2014 van uw vorige advocaat wordt er voorts verwezen naar het feit dat er in Azerbeidzjan geen alternatieve dienstplicht mogelijk is voor gewetensbezwaarden, hetgeen in strijd is met de rechtspraak van EHRM. Aangezien er is vastgesteld dat er in uw hoofde geen gewetensnood aanwezig is op basis van een bepaalde diepgewortelde overtuiging voor het vervullen van een militaire dienst in Azerbeidzjan, is het ontbreken van een alternatieve dienstplicht voor gewetensbezwaarden in uw land van herkomst in uw concrete geval voor de beoordeling niet relevant.”

Hoe verzoeker aan deze motieven afbreuk zou kunnen doen met zijn loutere verwijzing naar de voormelde brief van zijn vorige advocaat, kan niet worden ingezien. Bijgevolg blijft de voormelde motivering onverminderd gelden.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aantoonde dat hij op basis van zijn dienstweigering in aanmerking komt voor de toekenning van internationale bescherming.

3.9. Waar verzoeker in het verzoekschrift daarnaast alludeert op de aanhoudend gevaarlijke situatie, het algemeen risico en willekeurig geweld, kan tot slot nog worden opgemerkt dat hij niet het minste begin van informatie bijbrengt om zijn beweringen dienaangaande te ondersteunen. Evenmin reikt verzoeker enige vindplaats van dergelijke informatie aan. Aldus kan geheel niet worden ingezien op welke informatie verzoeker doelt met zijn verwijzing naar *“recente landeninfo hierboven aangehaald”*. Bijgevolg toont verzoeker geenszins aan dat de situatie in zijn land en regio van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan het gestelde in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en in zijner hoofde een nood aan internationale bescherming met zich zou brengen.

3.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker in dit kader nog laat uitschijnen dat er in de bestreden beslissing niet zou zijn gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat dit feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen

met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT